

Πως η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχασε τη μάχη της ονομασίας των Σκοπίων και παρέδωσε το όνομα «Μακεδονία»

Το ακόλουθο κείμενο, προέρχεται από ομιλία του κ. Κρις Σπύρου, Πρώην Πρόεδρου του Δημοκρατικού Κόμματος της Πολιτείας, Νιου Χάμσαϊρ, ΗΠΑ, για το Μακεδονικό ζήτημα, στην εκδήλωση της «Ένωσης των Αποφοίτων Αμερικανικών Πανεπιστημίων».

Γνώρισα την Μακεδονία από τα λίγα χρόνια που πήγα σχολείο στην Ελλάδα. Έφυγα για την Αμερική 13 ετών πριν από 48 χρόνια.

Έμαθα για την Μακεδονία από τον παππού μου τον Θανάση Σπύρου, ο οποίος άφησε την γυναίκα του έγκυο το 1910, με τον πατέρα μου στην κοιλιά της, και έφυγε για την Αμερική. Πήρε τρία παιδιά μαζί του και άφησε πίσω στο χωριό άλλα 4 παιδιά με τη γιαγιά μου την Ελένη.

Έμαθα για την Μακεδονία από αυτόν τον παππού που δύο χρόνια μετά την άφιξή του στην Αμερική ξαναγύρισε στην Ελλάδα να πολεμήσει για την απελευθέρωση της Μακεδονίας και των άλλων κατεχομένων εδαφών από τους Τούρκους. Έξι (6) ολόκληρα χρόνια πολέμησε και δεν ξαναείδε ποτέ τα τρία παιδιά του που άφησε στην Αμερική.

Ξέρω τους Μακεδόνες από τον πατέρα μου τον Κώστα που πολέμησε στην Μακεδονία, στο Ιταλικό μέτωπο και τραυματίας μας διηγιόταν χρόνια μετά για «τα μεγάλα νταούλια» που παίζανε οι Μακεδόνες όταν αυτός έπαιζε το μαντολίνο του στο μέτωπο. Με καμάρι μας έδειχνε φωτογραφίες και μας έλεγε για την φιλοξενία που τους προσέφεραν οι Έλληνες της Μακεδονίας.

Το Μακεδονικό το έμαθα από το Νίκο Μάρτη, τον Βαγγέλη Κωφό, και τον Στέλιο

Παπαθεμελή, τρεις έξοχους Έλληνες Μακεδόνες που έχουν κάνει αγώνες για την Μακεδονία.

Από τα ντοκουμέντα που θα δείξω απόψε θα δείτε πως για πρώτη φορά μετά το 1993 απεφάσισα να μιλήσω δημόσια για όσα ξέρω για το Μακεδονικό και δέχτηκα την πρόσκληση των Αποφοίτων Αμερικανικών Πανεπιστημίων να συμμετέχω στην αποψινή συζήτηση.

Δέχτηκα την πρόσκληση γιατί ακούω δεξιά και αριστερά να με ρωτούν γιατί εμείς οι Ελληνοαμερικανοί αφήσαμε τον σημερινό Πρόεδρο Τζόρτζ Μπους να αναγνωρίσει τα Σκόπια ως Μακεδονία.

Δεν άντεξα πια..Είπα στον εαυτό μου, η αλήθεια και η πραγματικότητα πρέπει να ειπωθεί και να αναδειχθεί .

Το πρώτο βάπτισμα του πυρός για το Μακεδονικό το πήρα πριν διαλυθεί η Γιουγκοσλαβία όταν το 1986 έμαθα από τον πρώην Έλληνα υπουργό Νίκο Μάρτη ότι το Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ είχε εκδώσει εγκυκλοπαίδεια με τίτλο «Εγκυκλοπαίδεια του Χάρβαρντ για τις Αμερικανικές Εθνότητες».

Στην εγκυκλοπαίδεια αυτή ο Καθηγητής και συγγραφέας Στέφαν Θέρνστρομ υποστηρίζει ότι υπάρχει Μακεδονική μειονότητα στις ΗΠΑ πέραν των Ελλήνων μεταναστών της Μακεδονίας. Γράφει συγκεκριμένα η εγκυκλοπαίδεια του Χάρβαρντ ότι «ενώ στο παρελθόν μερικοί Μακεδόνες μετανάστες, έλεγαν ότι έχουν Ελληνική καταγωγή, σήμερα οι περισσότεροι νιώθουν ελεύθεροι να αυτοαποκαλούνται «Μακεδόνες» χωρίς τον φόβο ύπαρξης αντιποίνων από την Ελληνική κυβέρνηση».

Έγιναν μεγάλοι αγώνες ν' αλλάξουμε το κείμενο της εγκυκλοπαίδειας χωρίς καμιά βοήθεια από την επίσημη Ελληνική πολιτεία.

Το 1992 προέκυψε πια το Μακεδονικό όπως το ξέρουμε σήμερα.

Μετά το δημοψήφισμα της Νοτιοσλαβίας (των Σκοπίων), στις 7 Σεπτεμβρίου 1991, για κήρυξη ανεξάρτητου Κράτους με την ονομασία «Δημοκρατία της Μακεδονίας», συνέβησαν τα ακόλουθα:

Στις 16 Δεκεμβρίου 1991, το Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών της Ευρώπης ψήφισε ομόφωνα ότι δεν θα αναγνωρίσουν όνομα για τη Νοτιοσλαβία που μπορεί να έχει «εδαφικές διεκδικήσεις στο μέλλον».

Στις 2 Φεβρουαρίου 1992, οι Υπουργοί εξωτερικών της ΕΟΚ ανέθεσαν στον τότε Υπουργό Εξωτερικών της Πορτογαλίας João de Deus Pinheiro να προτείνει λύση για το αίτημα αναγνώρισης της Νοτιοσλαβίας. Μετά από μερικούς μήνες

διαπραγματεύσεων ο κύριος Πινεϊρο πρότεινε το όνομα «Nova Macedonia». Η πρόταση Πινεϊρο απορρίφθηκε από το Συμβούλιο Αρχηγών της Ευρώπης (ΕΟΚ) γιατί περιείχε το όνομα «Μακεδονία».

Στις 13 Απριλίου 1992, ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Καραμανλής κάλεσε σε σύσκεψη το Συμβούλιο των Ελλήνων Πολιτικών Αρχηγών να πάρει θέση για την ονομασία και την αναγνώριση της Νοτιοσλαβίας ως νέου κράτους.

Μετά την συνάντηση των Αρχηγών ο Πρέσβης παρά τω Προέδρω Πέτρος Μολυβιάτης, ο σημερινός Υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδος, διάβασε για τις τηλεοράσεις και τα άλλα μέσα μαζικής ενημέρωσης το ακόλουθο ανακοινωθέν: «Η Ελλάδα θα αναγνωρίσει ανεξάρτητο κράτος των Σκοπίων μόνον εάν τηρηθούν και οι τρεις όροι που έθεσε η ΕΟΚ στις 16 Δεκεμβρίου '91 με την αυτονόητη διευκρίνιση ότι στο όνομα του κράτους αυτού δεν θα υπάρχει η λέξη «Μακεδονία».

Στις 27 Ιουνίου 1992 οι ηγέτες της Ενωμένης Ευρώπης ψήφισαν ομόφωνα και συμφώνησαν με την Ελληνική θέση ότι θα αναγνωρίσουν τα Σκόπια ως ανεξάρτητο κράτος «μόνον εάν η ονομασία δεν περιέχει τη λέξη “Μακεδονία”».

Στις 7 Ιουνίου 1992, ο Αμερικανός ιστορικός και αρθρογράφος Johann Fink δημοσίευσε άρθρο στην αλυσίδα 300 και πλέον εφημερίδων του “Scripps Howard News Service” στο οποίο άρθρο έλεγε και τα εξής:

«Η Μακεδονία, η φτωχότερη από τις πρώην δημοκρατίες της Γιουγκοσλαβίας, που βρίσκεται στο νοτιότερο άκρο της, είναι και πάλι ελεύθερη έπειτα από είκοσι δύο αιώνες κατοχής από ξένους. Τώρα υπάρχει ανησυχία ότι η πατρίδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, επί πολλά χρόνια εκρηκτική ύλη σε πυριτιδαποθήκη, είναι πιθανόν να αποτελέσει και πάλι το μήλον της έριδος ανάμεσα στις γείτονες χώρες, τη Βουλγαρία, την Ελλάδα, την Αλβανία και τη Σερβία.

Η σημαντικότερη αμφισβήτηση της εθνικής της κυριαρχίας προέρχεται από την Ελλάδα. Η Αθήνα, που περιγράφει υποτιμητικά τη Μακεδονία ως «ψευτο-δημοκρατία», αντιτίθεται στη χρήση του ονόματος Μακεδονία ως εθνικού ονόματος για τη νεοσύστατη δημοκρατία, επισημαίνοντας ότι η ονομασία αυτή είναι ταυτόσημη με την ονομασία της διοικητικής περιφέρειας που βρίσκεται στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας και αποτελούσε τμήμα της ιστορικής Μακεδονίας μέχρι το 1913. Ως μέλος διαφόρων διεθνών οργανισμών, η Αθήνα έχει τελικά απομονώσει τη Μακεδονία από τη διεθνή κοινότητα».

Κυρίες και κύριοι, έχετε ξανακούσει τέτοιες ηλιθιότητες να λέγονται από ιστορικούς; Αυτός ο κύριος ισχυρίζεται ότι εδώ και δύο χιλιάδες διακόσια χρόνια υπήρχε κράτος Μακεδονία, οι κάτοικοί του οποίου ήταν Σλάβοι, όπως και ο ένδοξος βασιλεύς του ο Μέγας Αλέξανδρος. Τι κακό πράγμα η άγνοια!

Στις 2 Οκτωβρίου 1992 ο τότε υποψήφιος για την Προεδρία των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής Κυβερνήτης Μπίλ Κλίντον (Bill Clinton) έκανε την επίσημη γραπτή δήλωση με τίτλο: «ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ ΚΛΙΝΤΟΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΕΙΔΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ». Είπε ο κ. Κλίντον: «Στηρίζω την πρόσφατη απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης σύμφωνα με την οποία η νοτιότερη πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία αναγνωρίζεται ως ανεξάρτητο κράτος υπό τον όρο να μην περιλαμβάνεται στην ονομασία της η λέξη «Μακεδονία». Πολλοί Αμερικανοί δυσκολεύονται να κατανοήσουν το πρόβλημα που προκύπτει από τη χρήση του ονόματος «Μακεδονία». Περί τα τέλη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου η χρήση αυτού του ονόματος για το νότιο τμήμα της Γιουγκοσλαβίας χαρακτηρίστηκε από τον τότε υπουργό Εξωτερικών της χώρας μας «ως προκάλυμμα για επιθετικές ενέργειες εναντίον της Ελλάδας» ενώ θα μπορούσε, επίσης, να αποτελέσει και πάλι πηγή αποσταθεροποίησης και διαμάχης.

Η θέση των Ηνωμένων Πολιτειών πρέπει να είναι ξεκάθαρη. Εάν το νέο αυτό κράτος επιθυμεί την αναγνώριση της Αμερικής, θα πρέπει κατ' αρχάς να δεχθεί τις αρχές της Τελικής Πράξης του Ελσίνκι, να ικανοποιήσει τις γείτονες χώρες και την παγκόσμια κοινότητα όσον αφορά τις προθέσεις του, ότι δηλαδή είναι ειρηνικές και σύμφωνες με την απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία απορρίπτει τη χρήση του ονόματος Μακεδονία. Η Κυβέρνηση Κλίντον θα υπερασπιστεί αυτές τις αρχές και θα διασφαλίσει την ικανοποίηση των νόμιμων συμφερόντων της Ελλάδας».

Την πρώτη εβδομάδα του Νοεμβρίου του 1992 ο Μπιλ Κλίντον εκλέχτηκε Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής κερδίζοντας τις εκλογές από τον Πρόεδρο Τζορτζ Μπους.

Λίγες μέρες μετά άρχισε ένας μαραθώνιος αγώνας να αποτραπεί η έντονη και πιεστική προσπάθεια της απερχόμενης κυβέρνησης Τζορτζ Μπους να αναγνωρίσει τη Νοτιοσλαβία (τα Σκόπια) ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας».

Τι έγινε τότε... Μετά την ήττα των εκλογών από τον Μπιλ Κλίντον ο Τζορτζ Μπους έστειλε τον Υπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ Λόρενς Ήγκελμπεργκερ (Lawrence

Eagleburger) στην Ευρώπη προκειμένου να πείσει τις Ευρωπαϊκές Κυβερνήσεις να αλλάξουν θέση που ομόφωνα είχαν πάρει στις 27 Ιουνίου 1992 και να αναγνωρίσουν μαζί με τις ΗΠΑ το νέο κράτος των Σκοπίων ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Φαίνεται ότι ο Πρόεδρος Μπους προσπάθησε να εκπληρώσει την προεκλογική του υπόσχεση στους Σκοπιανούς των ΗΠΑ, οι οποίοι συνέβαλαν σημαντικά στην αποτυχημένη προεκλογική του προσπάθεια.

Επιστρατεύτηκα από την τότε Ελληνική Κυβέρνηση να βοηθήσω σαν ένας από τους «παράγοντες της Ελληνοαμερικανικής κοινότητας».

Εκείνη την εποχή είχα την ιδιότητα του Προέδρου του Δημοκρατικού κόμματος στην Πολιτεία του Νιου Χάμσαϊρ, την πιο σημαντική πολιτεία της Αμερικής όσον αφορά στις Προεδρικές Εκλογές, και μόλις είχα εκλεγεί Πρόεδρος των Εκλεκτόρων του Μπιλ Κλίντον στην ίδια πολιτεία.

Στόχος ήταν να μην μπορέσει η Αμερικανική Κυβέρνηση πριν τη λήξη της θητείας της στις 20 Ιανουαρίου 1993 να πείσει τους Ευρωπαίους και ιδιαίτερα το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών να αναγνωρίσουν το νέο αυτό κράτος ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Αυθαίρετη αναγνώριση από την κυβέρνηση της Αμερικής θα ήταν άσχετη εφόσον η κυβέρνηση Μπους ήταν πλέον μεταβατική.

Στην Αθήνα συναντήθηκα στο Γραφείο του Έλληνα Πρωθυπουργού με τον κ. Πέτρο Παπαγεωργίου, πολιτικό σύμβουλο του Πρωθυπουργού και μερικές μέρες αργότερα με τον κ. Λουκά Τσίλα, τότε σύμβουλο του Πρωθυπουργού για θέματα ασφαλείας. Λίγους μήνες αργότερα ο κ. Τσίλας διορίστηκε Πρέσβης της Ελλάδος στις Ηνωμένες Πολιτείες από την Ελληνική Κυβέρνηση. Επίσης για το ίδιο θέμα συναντήθηκα και με την κα. Ντόρα Μπακογιάννη, τότε υπουργό πολιτισμού.

Ο κ. Παπαγεωργίου, ο κ. Τσίλας και η κα. Μπακογιάννη τόνισαν την σπουδαιότητα του να αποτραπεί η προσπάθεια της απερχόμενης Κυβέρνησης Μπούς να αναγνωρίσει τα Σκόπια ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Ζήτησαν από μένα να βοηθήσω και με τους συμβούλους και συνεργάτες του Μπιλ Κλίντον αλλά και με την ηγεσία της Ελληνοαμερικανικής κοινότητας και ιδιαίτερα τα στελέχη του Δημοκρατικού κόμματος που συνέβαλαν στην εκλογή του νέου Προέδρου Μπιλ Κλίντον.

Δέχτηκα να βοηθήσω και πραγματικά μετά από μια σκληρή προσπάθεια και με την βοήθεια του Μαϊκλ Δουκάκη και πολλών άλλων συναδέλφων στην Αμερική κατορθώσαμε να αποτρέψουμε την προσπάθεια του Τζορτζ Μπους.

Στην Αμερική συναντήθηκα με τον Μάικλ Δουκάκη έναν από τους πιο στενούς

πολιτικούς φίλους και υποστηρικτές του Μπίλ Κλίντον. Ενημέρωσα τον Μάικλ Δουκάκη για το σημαντικό θέμα της αναγνώρισης της Νοτιοσλαβίας από τις ΗΠΑ με ονομασία που περιείχε το όνομα «Μακεδονία» και του ζήτησα να συμμετάσχει στην προσπάθεια να σταματήσουμε την Κυβέρνηση Μπους.

Ο Μάικ Δουκάκης συμφώνησε να έρθει σε επαφή με τον Άντονι Λέικ (Anthony Lake) και την Μαντλίν Ολμπράιτ (Madeleine Albright). Ο Λέικ και η Ολμπράιτ ήταν κορυφαίοι σύμβουλοι του Μπιλ Κλίντον για θέματα Εξωτερικής πολιτικής και Εθνικής Ασφάλειας στην Προεδρική του εκστρατεία του 1992. Ο Άντονι Λέικ διορίστηκε Σύμβουλος Ασφαλείας του Προέδρου Κλίντον στο Λευκό Οίκο και η Μαντλίν Ολμπράιτ έγινε Πρέσβης της Κυβέρνησης Κλίντον στα Ηνωμένα Έθνη και αργότερα Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ.

Ενημέρωσα επίσης πολλούς ακόμη επιφανείς Ελληνοαμερικανούς πολιτικούς ηγέτες, όπως τον Φιλ Αγγελίδη, τότε Πρόεδρο του ισχυρού Δημοκρατικού κόμματος της Καλιφόρνιας με περισσότερα από έξι (6) εκατομμύρια δημοκρατικά μέλη όπως και τον Μάικ Πάνος, Πρόεδρο του Δημοκρατικού κόμματος της Πολιτείας Ιντιάνα. Όλοι τους συμφώνησαν να βοηθήσουν.

Με σκληρή επιμονή και με τη βοήθεια πολλών άλλων Ελληνοαμερικανών οι οποίοι ήταν κοντά στον Μπιλ Κλίντον καταφέραμε να σταματήσουμε την προσπάθεια της κυβέρνησης Μπους να φέρει το θέμα της αναγνώρισης στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών για ψήφισμα, παρότι ο Ήγκελμπεργκερ προσπάθησε να το κάνει ακόμη και στις 19 Ιανουαρίου 1993 μια μέρα πριν από την ορκωμοσία του Μπιλ Κλίντον.

Πρέπει να προσθέσω εδώ ότι στη χρονική αυτή διάρκεια συναντήθηκα αρκετές φορές με τους Συμβούλους του τότε Έλληνα Πρωθυπουργού και πέρασα και τα Χριστούγεννα του '92 και την Πρωτοχρονιά του 1993 στην Αθήνα. Συνέβαλα επίσης και στην προετοιμασία του τότε Έλληνα Υφυπουργού Εξωτερικών Ανδρέα Ανδριανόπουλου, ο οποίος ταξίδευε στη Νότιο Αμερική σε μια αποστολή να ζητήσει υποστήριξη από τις χώρες της Λατινικής Αμερικής και από την Ελληνοαμερικανική ηγεσία ενάντια στην προσπάθεια της Κυβέρνησης Μπους. Στο υπόμνημά μου προς τον κ. Τσίλα με ημερομηνία 31/12/1992 πρότεινα στις Ηνωμένες Πολιτείες ο κ. Ανδριανόπουλος να έρθει σε επαφή με τους Μάικλ Δουκάκη, Πολ Τσόγκα, Φιλ Αγγελίδη, Μάικ Πάνο, Άγγελο Τσακόπουλο, Νικ Μητρόπουλο και Τζορτζ Στεφανόπουλο. Στο υπόμνημά μου συμπεριέλαβα τα τηλέφωνα σπιτιού και τα προσωπικά τηλέφωνα του καθενός τους.

Όπως αργότερα αποδείχτηκε δεν ξέραμε πολλά για το τι ακριβώς συνέβαινε με το

Μακεδονικό θέμα. Είναι τώρα όμως ξεκάθαρο ότι η τότε Ελληνική Κυβέρνηση εργαζόταν με αντιφατικές στρατηγικές. Δημόσια και επίσημα η Ελληνική Κυβέρνηση εργαζόταν να αποτρέψει την Κυβέρνηση Μπους να αναγνωρίσει τα Σκόπια ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Παρασκηνιακά όμως η Ελληνική Κυβέρνηση συζητούσε ένα σύνθετο όνομα που θα ήταν κάπως παραδεκτό και θα είχε λιγότερο πολιτικό κόστος.

Είναι τώρα προφανές ότι αυτή η στρατηγική εφαρμόστηκε παρασκηνιακά για αρκετό χρονικό διάστημα από τον τότε Έλληνα Πρωθυπουργό. Ακούστε τι είπε σε μια πρόσφατη δήλωσή του ο τότε υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδος Αντώνης Σαμαράς, στην εκπομπή «Οι φάκελοι» του Αλέξη Παπαχελά στο τηλεοπτικό κανάλι “MEGA” στις 16/11/2004:

«Εκείνη την στιγμή στη σύσκεψη αυτή (6 Μαρτίου) ενόψει του γεγονότος ότι εγώ έπρεπε σε τρεις ημέρες να πάω στις Βρυξέλλες να συζητήσω με Μπίκερ και Υπουργούς των Εξωτερικών, ο Μητσοτάκης λέει πρέπει να έχουμε μια δεύτερη γραμμή άμυνας. Τι θα γίνει εάν οι Αμερικανοί δεν θελήσουν να αναγνωρίσουν αυτό το οποίο έχουν αναγνωρίσει οι Ευρωπαίοι, τους τρεις όρους;

Μα δεν υπάρχει περίπτωση να μην το δεχθούν παρά εάν εμείς δεν δώσουμε την μάχη. Μου λέει δεν σου κρύβω, παρουσία των άλλων, ότι εγώ το θέμα του ονόματος δεν το θεωρώ σημαντικό. Λέω τότε κύριε Πρόεδρε, μου λέτε αυτό που έχετε πει στον Ελληνικό λαό, αυτό που έχει αποφασίσει το Συμβούλιο των πολιτικών Αρχηγών, αυτό το οποίο λέτε εσείς προς τον Ελληνικό λαό, άλλο τι μας λέτε εδώ, να βγω εγώ και να πω τα αντίθετα στο εξωτερικό; Πώς θα το κάνω; Πηγαίνω έξω και, κύριε Παπαχελά, ποτέ δεν έχω αισθανθεί τόσο άσχημα και δεν θα ήθελα ποτέ άλλος Έλληνας Υπουργός των Εξωτερικών να αισθανθεί το ίδιο άσχημα. Έγινε περίγελος. Με ρωτούσε ο κύριος Ντελόρ με υπονοούμενα, με ρωτούσε ο κύριος Ποστ του Λουξεμβούργου, με ρωτούσε ο Γκένσερ, με ρωτούσε ο κύριος Κόλινς της Ιρλανδίας και μου λέγανε, καλά Αντώνη, εδώ μας λες άλλα και μαθαίνουμε από το κέντρο ότι άλλη είναι η γραμμή. Είχανε ήδη αρχίσει οι διαρροές ότι μην ακούτε τον Σαμαρά, αυτός έχει την θέση όνομα, εμάς δεν μας νοιάζει».

Φαίνεται λοιπόν πια ξεκάθαρα ότι όταν εμείς αγωνιζόμασταν να αποτρέψουμε την Κυβέρνηση Μπους, η Ελληνική Κυβέρνηση συζητούσε με άλλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να βρουν τρόπο να αποφύγουν αναγνώριση της Νοτιοσλαβίας σαν νέο κράτος από την Ενωμένη Ευρώπη. Ο μόνος άλλος φορέας ήταν τα Ηνωμένα Έθνη! Έτσι και έγινε.

Στις 22 Ιανουαρίου 1993, δύο μέρες μετά την ορκωμοσία του Μπιλ Κλίντον και πριν τελειώσουν οι τελετές ορκωμοσίας στην Ουάσιγκτον η κυβέρνηση των Σκοπίων έκανε επίσημη αίτηση στα Ηνωμένα Έθνη να αναγνωριστεί η Νοτιοσλαβία ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Πώς και γιατί αποφάσισε η κυβέρνηση των Σκοπίων να παρακάμψει την Ενωμένη Ευρώπη;

Δύο μέρες αργότερα στις 24 Ιανουαρίου 1993 τρεις μεγάλες χώρες της Ενωμένης Ευρώπης η Αγγλία, η Γαλλία και η Ισπανία με τη σύμφωνη γνώμη της Ελληνικής κυβέρνησης πρότειναν αναγνώριση της Νοτιοσλαβίας από τα Ηνωμένα Έθνη με μια δήθεν συμβιβαστική ονομασία. Πρότειναν αναγνώριση της Νοτιοσλαβίας με το όνομα «Πρώην-Γιουγκοσλαβική-Δημοκρατία-της Μακεδονίας» FYROM.

Πώς και γιατί αποφάσισαν οι τρεις αυτές κυβερνήσεις να κάνουν την επίσημη αυτή «συμβιβαστική» πρόταση στα Ηνωμένα Έθνη; Μήπως είχαν ψηφίσει οι ηγέτες της Ευρώπης να αλλάξουν στάση και να αναγνωρίσουν τα Σκόπια με όνομα που περιείχε την λέξη Μακεδονία; Ασφαλώς όχι. Το κάνανε εν ονόματι της Ενωμένης Ευρώπης; Ασφαλώς όχι!!

Φαίνεται ότι όλα είχαν προσυμφωνηθεί παρασκηνιακά. Η Ελληνική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση των Σκοπίων και οι Ευρωπαίοι τα είχαν βρει για μια σύνθετη ονομασία η οποία περιέχει τη λέξη «Μακεδονία». Αυτό που παρέμεινε σε εκκρεμότητα ήταν η θέση του Μπίλ Κλίντον.

Τι έγινε όμως με την ομόφωνη απόφαση των πολιτικών ηγετών της Ελλάδος; Τί έγινε η περίφημη δήλωση του Πέτρου Μολυβιάτη εν ονόματι του Συμβουλίου των Ελλήνων πολιτικών Αρχηγών ότι η Ελλάδα δεν θα αναγνωρίσει τα Σκόπια εάν η ονομασία περιέχει την λέξη «Μακεδονία»; Είχαν αλλάξει στάση οι Έλληνες πολιτικοί ηγέτες; Ασφαλώς όχι!!

Το θέμα Κλίντον όμως ήταν το πιο σοβαρό. Ο Μπίλ Κλίντον είχε δεσμευτεί στους Ελληνοαμερικανούς υποστηρικτές του και ο Κλίντον θα τηρούσε την δέσμευσή του. Γι' αυτό είμαι απόλυτα σίγουρος. Επομένως οι αρχιτέκτονες της συμβιβαστικής λύσης ρισκάρανε το βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας από την Κυβέρνηση Κλίντον εάν προτείνανε αναγνώριση των Σκοπίων με ονομασία που περιείχε την λέξη «Μακεδονία». Μόνον οι Ελληνοαμερικανοί ηγέτες μπορούσαν να αποδεσμεύσουν τον Μπίλ Κλίντον. Εξάλλου αυτοί τον δέσμευσαν στις 3 Οκτωβρίου 1992.

Έτσι κατασκευάσθηκε προσεκτικά ένας σύγχρονος «Δούρειος Ίππος»!
Ιδού τι έγινε.

Δεν ξέρω ακριβώς πόσες ώρες μετά την ορκωμοσία του Μπίλ Κλίντον στο αξίωμα του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών είχαν περάσει όταν οι μισθωτοί αντιπρόσωποι της Ελλάδος (paid lobbyists) στην Ουάσιγκτον κ.κ. «Manatos & Manatos» δημιούργησαν μια «προσωρινή ειδική» επιτροπή με την ονομασία «Ad hoc American Hellenic Leadership Committee».

Ποια ήταν τα μέλη αυτής της «προσωρινής επιτροπής» δεν έμαθα ποτέ. Αυτό που ξέρω είναι το εξής: Εκ μέρους αυτής της πρόχειρης επιτροπής η εταιρεία «Μάνατος και Μάνατος» ζήτησε από εκλεγμένους πολιτικούς, επιχειρηματίες και Δημοτικούς άρχοντες όλους επιφανείς Ελληνοαμερικανούς να συνυπογράψουν μια επιστολή που απευθυνόταν στον Πρόεδρο Κλίντον και του ζητούσε να υποστηρίξει την «νέα θέση» της Ελληνικής Κυβέρνησης για μια «συμβιβαστική λύση» στο ζήτημα της αναγνώρισης του ονόματος της Νοτιοσλαβίας. Η επιστολή είχε συνταχθεί και είχε διατυπωθεί τόσο προσεκτικά που μπροστά της ο «Δούρειος Ίππος» έμοιαζε σαν μια ερασιτεχνική εφεύρεση!

Παρόλα αυτά το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο. Ο Μπίλ Κλίντον θα έπρεπε να υποστηρίξει την νέα θέση της Ελληνικής Κυβέρνησης στην ονομασία του νέου κράτους της Νοτιοσλαβίας, παρότι η συμβιβαστική λύση περιείχε τη λέξη «Μακεδονία».

Η προτεινόμενη επιστολή προς τον Πρόεδρο Κλίντον είχε την ημερομηνία 26 Ιανουαρίου 1993 έξι μέρες μετά την ορκωμοσία του. Είναι τόσο ωραία γραμμένη και τόσο υπέροχα εθνικοποιημένη που αν δεν είσαι γνώστης των πραγμάτων και «γάτα» στα πολιτικά υπονοούμενα ποτέ δεν θα καταλάβεις ότι με την συνυπογραφή σου συμβάλλεις σε μια Κολοσσιαία εθνική προδοσία! Και όμως ακριβώς αυτό ήταν.

Όταν εγώ έλαβα το προτεινόμενο γράμμα προς τον Πρόεδρο Κλίντον και μου ζητήθηκε να το υπογράψω οι συγγραφείς του είχαν ήδη εξασφαλίσει την υπογραφή των: Phil Angelides (Φίλ Αγγελίδης), Πρόεδρο του Δημοκρατικού κόμματος της Καλιφόρνιας. Art Agnos (Αρτ Άγκνος), πρώην Δήμαρχο του Σαν Φρανσίσκο, Andrew Athens (Άντριου Άθενς), Προέδρου του Ηνωμένου Αμερικανοελληνικού Κογκρέσου, John Casimatidis (Τζων Κατσιματίδης), Πρόεδρο του "Red Apple Groups". Philip Christopher (Φίλιπ Κρίστοφερ), Προέδρου PSEKA, dr. Gus Konstantine (Γκάς Κονσταντίν), Supreme President of AHEPA, dr. Takey Crist (Τάκη Κρίστ), Προέδρου American Hellenic Institute, Public Affairs Committee. Michael Dukakis (Μιχάλης Δουκάκης), πρώην Κυβερνήτης της Πολιτείας της Μασαχουσέτης, Nicholas Gage (Νίκολας Γκέιτς), συγγραφέας, Fotis Gerasopoulos (Φώτης Γερασόπουλος), αντιπρόεδρο Hellenic American National Council. Dr.

Christos Ioannides (Χρήστος Ιωαννίδης), Καθηγητής Greek and Middle Eastern Affairs, Michael Zaharis (Μιχάλης Ζαχαρής), Chairman KOS Pharmaceutical INC, Sotiris Kolokotronis (Σωτήρης Κολοκοτρώνης), President SKK Enterprises, Andrew Manatos (Άντριου Μάνατος), Special Counsel United Hellenic American Congress, John Nathenas (Τζων Ναθήνας) President Hellenic American National Council. Peter J. Pappas (Πήτερ Πάππας), President P.J. Mechanical Corporation, Jim Regas (Τζιμ Ρήγας) Esq. Senior Courses Regas, Freratos & Harp, Eugene Rossides (Ευγένιος Ροσίδης), Esq. Chairman American Hellenic Institute, Angelo Tsakopoulos (Άγγελος Τσακόπουλος), Former National Chairman Greek American for Clinton and Professor Spiros Vreonis jr.(Σπύρος Βρυώνης), New York University.

Ασφαλώς έγινε κοινοποίηση της επιστολής στον Warren Christopher (Γουόρεν Κρίστοφερ) Υπουργό Εξωτερικών ΗΠΑ, Anthony Lake (Άντονι Λέικ), Σύμβουλο Ασφαλείας του Λευκού Οίκου και dr. Madeleine Albright (Μαντλίν Ολμπράιτ), Πρέσβη των ΗΠΑ στα Ηνωμένα Έθνη.

Διάβασα προσεκτικά την προτεινόμενη επιστολή που μου ζητούσαν να συνυπογράψω και είπα μέσα μου «Ωρα καλή Μακεδονία μας». Ασφαλώς δεν δέχτηκα να την συνυπογράψω και η επιστολή εστάλη στον Πρόεδρο Κλίντον. Κατάλαβα ότι εάν τα Ηνωμένα Έθνη αναγνώριζαν το νέο κράτος των Σκοπίων με ένα όνομα που περιείχε τη λέξη «Μακεδονία» θα γεννιόταν για πρώτη φορά στην ιστορία μια νέα χώρα με την ονομασία «Μακεδονία» και δεν θα ήταν Ελληνική. Με άλλα λόγια η νοτιότερη περιοχή της Γιουγκοσλαβίας θα αναγνωριζόταν από τα Ηνωμένα Έθνη σαν χώρα με το όνομα «Μακεδονία» και η Ελληνική περιοχή της Μακεδονίας θα ήταν πια απλώς μια διοικητική περιφέρεια όπως την αποκάλεσε ο προαναφερθείς ιστορικός κ. Johann Fink. Μια διοικητική περιφέρεια η οποία στο μέλλον θα διεκδικείται από το νεοσύστατο κράτος.

Είμαι απόλυτα βέβαιος ότι οι περισσότεροι αν όχι όλοι που πρόσφεραν την υπογραφή τους δεν είχαν τον απαραίτητο χρόνο για να μελετήσουν το ακριβές κείμενο της επιστολής και υπέγραψαν καλή τη πίστη νομίζοντας ότι υπογράφουν για το συμφέρον της Ελλάδας. Άλλωστε η υπογραφή ζητήθηκε και δόθηκε τηλεφωνικά!!

Αυτό που ακολούθησε ήταν ένα δίμηνο γεμάτο παραπληροφόρηση και αποπροσανατολισμός της κοινής γνώμης. Για περισσότερο από δύο μήνες οι συζητήσεις και οι «αγώνες» περιστρέφονταν γύρω από δευτερεύοντα και

τριτεύοντα θέματα. Σημαίες, σύμβολα, παλικάρισμοί, Τουρκικές παρενοχλήσεις οτιδήποτε άλλο παρά το όνομα Μακεδονία απασχολούσαν την κοινή γνώμη.

Τελικά η μάσκα έπεσε. Στις 7 Απριλίου 1993 επίσημα πια με επιστολή προς το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών εν ονόματι της Ελληνικής Κυβέρνησης ο τότε Υπουργός Εξωτερικών κ. Μιχάλης Παπακωνσταντίνου ανήγγειλε ότι η Ελληνική κυβέρνηση αποδέχεται την συμβιβαστική πρόταση με την οποία τα Ηνωμένα Έθνη θα αναγνωρίσουν το νοτιότερο τμήμα της πρώην Γιουγκοσλαβίας ως νέο κράτος με την ονομασία «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας».

Την ίδια μέρα, στις 7 Απριλίου 1993 η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών ψήφισε την αναγνώριση του νέου κράτους και φυσικά έτσι ψήφισε και η Ελλάδα!

Εκείνη την ημέρα ένα κομμάτι από την Ελληνικότητά μου πέθανε.

Έτσι λοιπόν εάν σας ρωτήσει κανείς πότε αναγνωρίστηκε (γεννήθηκε) το πρώτο και μόνο μη Ελληνικό κράτος με το όνομα «Μακεδονία» να του πείτε στις 7 Απριλίου 1993.

Αν σας ρωτήσει ποιά ήταν η θέση της Ελλάδος, να πείτε ότι ψήφισε υπέρ!

Αν σας ρωτήσει πώς ψήφισε η Αμερική να του πείτε και αυτή ψήφισε υπέρ.

Αν σας ρωτήσει γιατί οι Ελληνοαμερικανοί φίλοι του Μπίλ Κλίντον του ζήτησαν να αλλάξει την θέση που είχε πάρει στις 3 Οκτωβρίου 1992 να του πείτε γιατί η Ελληνική κυβέρνηση τους ζήτησε να το κάνουν!

Ακούστε προσεκτικά παρακαλώ, κυρίες και κύριοι, τι είπε ο τότε πανίσχυρος Αμερικανός βουλευτής και Πρόεδρος της Επιτροπής των Εξωτερικών Υποθέσεων του Αμερικανικού Κογκρέσου κ. Lee Hamilton (Λι Χάμιλτον) όπως είχε γραφεί στην ανταπόκριση του δημοσιογράφου Μιχάλη Ιγνατίου στην ημερήσια εφημερίδα «Πρωινή» της Νέας Υόρκης λίγες μέρες μετά την επίσημη αναγνώριση από τα Ηνωμένα Έθνη.

Είπε ο κύριος Χάμιλτον:

«ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΗΚΑΤΕ ΑΣΤΡΑΠΙΑΙΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑΜΕ ΝΑ ΣΑΣ ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ. ΜΑΣ ΑΦΗΣΑΤΕ ΣΥΞΥΛΟΥΣ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΣΑΣ»

Η ανταπόκριση του Μιχάλη Ιγνατίου στην «Πρωινή»:

«ΗΝΩΜΕΝΑ ΕΘΝΗ.

Η Ελληνική κυβέρνηση έχασε μοναδική ευκαιρία να κερδίσει σημαντικά πλεονεκτήματα στη μάχη των Σκοπίων, όταν λόγω ασυνεννοησίας με την Ουάσιγκτον και ερασιτεχνικών χειρισμών δέχθηκε τον «έντιμο συμβιβασμό» χωρίς

να περιμένει τη δημοσιοποίηση της θέσης της νέας αμερικανικής κυβέρνησης. Ο Πρόεδρος της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής, Λι Χάμιλτον, δήλωσε στη διάρκεια εκδήλωσης Ελληνοαμερικανών στο Λος Άντζελες, ότι ο ίδιος αλλά και στελέχη της κυβέρνησης Κλίντον εξεπλάγησαν από την απόφαση της κυβέρνησης Μητσοτάκη να μην επιμένει στη γνωστή θέση της για την ονομασία και αντίθετα να αποδεχθεί τη διαδικασία της διαιτησίας και της όποιας απόφασης των μεσολαβητών Σάιρους Βανς και Λόρδου Όουεν.

Ο Αμερικανός βουλευτής, που θεωρείται ένας από τους λίγους πολιτικούς που γνωρίζουν τα ελληνικά εθνικά θέματα, ιδιαίτερα το Κυπριακό και το πρόβλημα που δημιουργούν τα Σκόπια, είπε ότι η πλειοψηφία των βουλευτών και των γερουσιαστών «είχαν πειστεί για τις δίκαιες θέσεις της Ελλάδας» και τις υποστήριξαν μάλιστα εγγράφως, υπογράφοντας κείμενο επιστολής προς τον Πρόεδρο Τζορτζ Μπους.

Όπως εξήγησε ο κ. Χάμιλτον, «το Κογκρέσο ενημερώθηκε σωστά από την Ελληνοαμερικανική κοινότητα», τα μέλη της οποίας πίεσαν με διάφορους τρόπους τους βουλευτές και τους γερουσιαστές, οι οποίοι πείστηκαν ότι το θέμα της ονομασίας των Σκοπίων ήταν στην πραγματικότητα η κλοπή του ονόματος της Μακεδονίας.

Ο Αμερικανός βουλευτής βλέπει «διαφωνία μεταξύ των θέσεων της Αθήνας και της Ομογένειας» αφήνοντας να εννοηθεί ότι οι μόνοι που απέμειναν να επιμένουν για μη χρησιμοποίηση του ονόματος της Μακεδονίας είναι οι Ελληνοαμερικανοί.

Ο κ. Χάμιλτον κατέληξε λέγοντας ότι ακριβώς λόγω της αποδοχής από την Αθήνα συμβιβαστικής λύσης, ούτε το Κογκρέσο, ούτε η Κυβέρνηση Κλίντον μπορούν πια να βοηθήσουν, υπονοώντας ότι δεν ισχύουν οι προεκλογικές υποσχέσεις του Αμερικανού Προέδρου».

Στις 22 Φεβρουαρίου 1994 ο παλαίμαχος στρατηγός του Ελληνικού στρατού εν αποστρατεία Ελευθέριος Παπαγιαννάκης με επιστολή του προς τον Πρέσβη της Αυστραλίας στην Αθήνα αναρωτήθηκε πως η Αυστραλία αναγνώρισε τα Σκόπια ως Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Στις 28 Μαρτίου 1994 ο Αυστραλός Πρέσβης C.A. Edwards απάντησε στο στρατηγό Παπαγιαννάκη ως εξής:

«Στρατηγέ μου,

Το γράμμα σας με ημερομηνία 22 Φεβρουαρίου με εντυπωσίασε με την ειλικρίνεια με την οποία εκφράσατε τα αισθήματά σας προς την Αυστραλία και τους Αυστραλούς που έπεσαν μαχόμενοι για την ελευθερία της Ελλάδος.

Είναι μεγάλο κρίμα που άνθρωποι όπως εσείς που έχουν τόσο δυνατά αισθήματα για τη χώρα μου αισθάνεται ότι κατά κάποιο τρόπο η πρόσφατη απόφαση της Αυστραλίας να αναγνωρίσει την Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας (FYROM) αποτελεί με οποιοδήποτε κτύπημα κατά της Ελλάδος. Από την πλευρά της η Κυβέρνηση της Αυστραλίας δεν αισθάνεται ότι η απόφασή της ήταν με οποιοδήποτε τρόπο κατά των συμφερόντων της Ελλάδας. Στην πραγματικότητα παίρνοντας την απόφασή της η κυβέρνηση κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια να ανταποκριθεί στις επιθυμίες της Ελλάδας. Καθώς πιθανώς προσέξατε το όνομα με το οποίο αναγνωρίσαμε τη χώρα ήταν το ίδιο όνομα με εκείνο που χρησιμοποίησε η ίδια η Ελλάδα στην δική της αναγνώριση και σε όλες τις άλλες δοσοληψίες που έχει με αυτή τη χώρα».

Μετά από όλα αυτά κυρίες και κύριοι τώρα πια ξέρετε:

Τι κάνανε οι Ελληνοαμερικανοί.

Ξέρετε τι κάνανε οι Αμερικανοί.

Ξέρετε τι κάνανε οι Ευρωπαίοι.

Ξέρετε τι κάνανε οι Σκοπιανοί και,

ΤΩΡΑ ΠΙΑ ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΚΑΝΑΝΕ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ ΟΙ ΝΤΟΠΙΑΝΟΙ!!

Πηγή: greeknewsonline.com